

ואלוהים נצח קיומנו, אך נוסחתי, לקבל את הסה האנזי, אין שני...

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

74

שנות עצמאות

עצמאות תשפ"ב, מאי 2022, עלון מס' 1578 | צילום: עמוס גל

יזכור

במלאת שבעים וארבע שנה למדינת ישראל, יעלה עם ישראל ברטט, גאווה והוקרה את זכר בניו ובנותיו, חיילי צבא ההגנה לישראל ואזרחי המדינה, גיבורי האומה אשר חרפו נפשם למות במערכות הקרב ובהגנה על אדמתם, ובחמדת חייהם הצעירים, הטהורים והאמיצים, הנחילו לעמם את חרותו.

נזכור את חברינו ובנינו:

במלחמת השחרור בפעולה בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	רודי בירקנפלד
במלחמת השחרור בקרב על בית קשת.	בן 20 בנפלו	דוד בראזני
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 29 בנפלו	אליעזר הוץ
במלחמת השחרור בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	יהודה ויסברג
במלחמת השחרור בסג'רה.	בן 34 בנפלו	פריץ יורדן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 36 בנפלו	יצחק ליבוביץ
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 23 בנפלו	יוסף יעקב
במלחמת השחרור בכיבוש רמלה-לוד.	בן 17 בנפלו	אורי נחושתן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 38 בנפלו	אלכס קלוגר
על משמרתו בעת השרות הצבאי.	בן 20 בנפלו	יובל גלי
בנגב ערב מבצע קדש.	בן 21 בנפלו	דני פלג
בקרבות מבצע קדש.	בן 20 בנפלו	אפרים שרעבי
בתאונה אווירית בנגב בעת מילוי תפקידו.	בן 27 בנפלו	מנחם פונדק
במלחמת ששת הימים בקרב על ג'נין.	בן 23 בנפלו	בארי אורן
במלחמת ששת הימים בקרב על מבואות רפיח.	בן 28 בנפלו	יוחאי קורן
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 22 בנפלו	חנן לרנר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 38 בנפלו	חיים מוצרי
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 25 בנפלו	גרהרד קלר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 17 בנפלו	יהודה חלק
במלחמת ההתשה במיקוש בדושן.	בן 29 בנפלו	חגי ענבי
במלחמת ההתשה בעת הפגזה על אשדות יעקב.	בן 23 בנפלו	חיים טריויס
נפגעה מפגז שנפל על המשק במלחמת ההתשה.	בת 78 בנפלה	אסתר יעקובסון
במלחמת ההתשה ממטען חלקת אספסת באי.	בן 21 בנפלו	אברהם אקראי
במיקוש בשדות הפלחה בקיבוץ מבוא חמה.	בן 25 בנפלו	אלי עודד
במלחמת יום הכיפורים בקרבות הדרום.	בן 21 בנפלו	יעקב ברקאי
באסון המסוקים בעת יציאה לפעילות בלבנון.	בן 20 בנפלו	אבנר אלתר
בקרב בבינת ג'בל, במלחמת לבנון השנייה.	בן 21 בנפלו	מורן כהן

יקדש ישראל זכרם, יתברך בזוהר גבורתם, ינחם נאמנה את אבליהם השכולים שזכו לראות כי נרצה קרבנם וישא לעד את שאיפת חייהם. היום ירים ישראל על נס את עוז רוחו של צבא ההגנה לישראל, מבטח השלום והחרות של מדינתנו המוקמת.

יזכור ישראל

74 למדינת ישראל

פתיח

1. בעמדנו בפתח 'הימים הנוראים' של חודש מאי, בהם מציינים את 'יום השואה והגבורה' וכעבור שבוע את יום הזכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה, חשבתי עם עצמי: היש ביטוי הולם בעברית לימים האלה. ר"ל: אם אני פוגש פלוני, ורוצה להביע בפניו את רחשי ליבי ביום הקשה הזה בצמד מילים, למיטב הבנתי, ותקנו אותי אם אני טועה, השפה העברית **לא מאפשרת זאת**. אז אני פונה מעל במה צנועה זו לאקדמיה ללשון העברית ומבקש שתתכנס בהקדם ותציע פתרון לסוגיה לא פתורה זו.

2. יונתן אלתר, ממקום מושבו בהרי מודיעין, סונט בי לא פעם על כך שב-עלון אשדות' השייך משפטית ל"מתיישבי אשדות איחוד" אין תושבי ההרחבה מיוצגים מעל דפי העלון בהתאם למשקלם הסגולי. אין ספק שעובדתית יונתן צודק! כי הם הרי הרוב, ומגיע 'להם' ביטוי הולם יותר. השאלה כיצד שומרים על 'האיזון הקדוש' מטרידה אותי מזה זמן רב, ולכן חשבתי למנות חבר או חברה מטעם תושבי 'נוף אשדות', שיהיה בעבורי איש קשר (ואגב יכול להיות יותר מאדם אחד) משמע: יעביר אלי רשמים, דיווחים, קוריוזים רעיונות לראיונות וכו', כדי שאלה יהפכו, במידת הרלוונטיות שלהם, לנחלת הכלל. אז יותר מאשמח לקבל פניות כאלה.

3. כעורך של כלי ביטוי 'קיבוצי' חסרה לי מאד התבטאותם בעלון של בעלי תפקיד כמו: מזכירה, מנהל קהילה, יו"ר ואחרים, ולא דווקא בענייני משרד. יתכן שהסיבה לכך היא שישנה הבנה בקרב אנשינו להמעיט בדיווחים פומביים כדי שאלה לא 'יצאו חלילה' 'החוצה' וידרשו הסברים. אז הפתרון הוא להוציא מעת לעת 'דף מידע' (כפי שעושה עינת) שמגלה טפח ומכסה... ובלבד לצאת ידי חובה. אז אני, ממרום גילי ונסיוני (עורך עלון משנת 1997) מציע **חובת דיווח בעלון** בשני מועדים בשנה: ראש השנה ושבועות. מי בעד?

שיהיו לנו חגים ומועדים מכובדים לשמחה ולזכרון !

אבנרן

מחיר ההתשה

בינואר 68 בסביבות הצהריים נשמע פיצוץ מדרום לאשדות יעקב. כעבור מספר דקות הגיע למשק טנדר מג"ב, ממנו הורדה אלונקה ועליה גשש בדואי פצוע קשה שנפטר בתוך דקות. זו היתה אות הפתיחה לשנתיים וחצי של שיבוש מוחלט של מהלך החיים התקין ביישוב: יציאה לעבודה בשעות מאוחרות, שהייה ארוכה במקלטים שהביאה לפגיעה בחוסן הנפשי של ילדים ומבוגרים (המונח 'פוסט-טראומה' טרם חדר לתודעה) ופגיעה חמורה ברכוש ובנפש.

הארוע המשמעותי הבא, התרחש בראשית פברואר 68. סמוך לחצות נשמע ברחבי המשק הד חזק של פיצוץ. **אלתר אופיר**, רכז הבטחון השוטף ו**יוח'ה גרינבאום** המא"ז, מוזעקים עלי ידי השומרים, שמדווחים על רעם של פגז, אולי שנים, מכיוון דרום. בתוך זמן קצר מגיעים מפקד החטיבה וקצין המבצעים, שקובעים בהחלטיות שמקור הפיצוץ הוא פגז מרגמה 60 מ"מ שנורה מעבר לירמוך. למחרת מאתרים את מקום נפילת הפגז, בסמוך לאחד מגני הילדים של הקיבוץ.

חולף שבוע, בשמיני לפברואר 68, בשעת צהרים, עושה דרכו טרקטור BMD של ענף הבנות, רתום לצמד עגלות: על הקדמית מונחות אשכולות בנות שנקטפו זה עתה ובאחורית יושבים חמישה עובדים-ארבעה חברי אשדות איחוד ומתנדב. בשל הבוץ הכבד שבא בעקבות הגשמים, סוטה הטרקטור מעט מן הדרך, ואז, סמוך לשדה אספסת, מתרחש פיצוץ עז הנשמע בכל רחבי האזור, מלווה פטריית עשן סמיכה. מסתבר שאחד מגלגלי העגלה האחורית שעליה ישבו העובדים הפעיל מוקש סיני כפול במשקל 9 ק"ג. בקדמת העגלה סמוך לייצול, ישב כהרגלו חבר הקיבוץ **עזריאל זאבי** בן ה-65 שהועף מן העגלה למרחק לא גדול ונפצע קל יחסית. שאר העובדים שישבו בחלק האחורי הועפו למרחק גדול ונפגעו קשה מאוד. נהג הטרקטור **רמי מור**, חניך חברת הנוער (חי

המשך בעמוד הבא

גרהרד קלר

חיים מוצרי

יהודה חלק

חנן לרנר

מלחמת ההתשה 1967-1970 בגזרת העמקים גבתה מחיר אזורי כבד. 45 אזרחים נהרגו באותה מלחמה (שכונתה גם 'המלחמה שבין המלחמות') מרביתם במיקושים והפגזות של מחבלים שבאו מתחום ירדן (בטרם הוקמה גדר המערכת). תשעה מבין החללים (20 אחוז!!!) השתייכו לקיבוץ אחד- אשדות יעקב איחוד שבעמק הירדן, שבעה מהם חברי הקיבוץ. העובדה שבשטח הקיבוץ היו מצויים שני מאחזים בטחוניים: בסיס הפעלה של מג"ב ממערב, ויחידת אבטחה של צה"ל ממזרח, הפכו אותו ככל הנראה ליעד מועדף עבור ארגוני החבלה.

שגרת המקלטים

מחיר ההתשה - המשך

גמרנו לזפת את הברזים וחזרנו תדיר בקיבוצים המופגזים ושמרו קשר רצוף עם המזכירות.

היציאה לעבודה בשדה נעשתה בתיאום עם כוחות הבטחון, והתאפשרה רק לאחר שהצבא עבר בשטחים לוודא שאין מוקשים או מטענים.

באותה תקופה נכנס לפעולה מכשיר חדשני לאיתור ופינוי מוקשים, פרי פיתוחו של אלי"מ דוד לסקוב, שכונה 'שטרונגול'. היה זה מוט ארוך שלאורכו שורות גלגלים הנדחף ע"י כלי כבד ותפקידו לנטרל מוקשים.

לא חולפים אלא 36 ימים מאז הובאו לקבורה שלושת חללי מיקוש עגלת הבננות, ומתחולל פיגוע נוסף. התאריך הוא 14 למרץ 68. המקום - חוות דושן - מרחק 15 ק"מ מהקיבוץ. טרקטור רתום לעגלה נהוג בידי הנער דוד פונדק (היום פ"ר) לפיזיקה ומדעי החלל) שיומיים קודם קיבל רשיון נהיגה, עולה על מוקש. מנהל חוות דושן **חגי ענבי** בן ה-31, נשוי ואב לשנים, שיושב על העגלה נהרג במקום. "השעה היתה בסביבות אחת אחר הצהריים", מתאר פונדק את מסכת ארועי אותו יום הר ונמהר.

למחנה כדי להכין ארוחת צהרים, אלא שבשל תקלה טכנית בזרם החשמל, האוכל לא היה מוכן, כך שנותר לנו זמן לרדת לשטח לבצע תיקון קטן בטרקטור שנותר תקוע בשדה. מין משחק עיניים ביני לבין חגי מי ינהג בטרקטור, לבסוף הוא פסק: 'עלה כבר, חבל על הזמן'. נסענו. אני על הטרקטור וחגי מאחור על העגלה.

ואז פתאום - בתוך כל השקט והנכונות הקודרת- שמעתי רעש אדיר, וענן עשן שחור עטף אותי. אחרי שנמוג העשן הבטתי לצדדים. עשרים מטר ממני שכבה העגלה ההפוכה, שאחד מגלגליה עדיין ממשיך להסתובב... ולידה חגי. לבן, לבן להחריד, על רקע התלמים השחורים המצפים להתחלה- אך קולטים את הסוף". בתוך חודש קוברת אשדות ארבעה חקלאים.

המשך בעמוד הבא

כיום (בשוויץ) שיצא ללא פגע, דהר עם הטרקטור לעבר הקיבוץ להזעיק עזרה.

הראשונים להגיע לשטח היו הרב"ש והמא"ז של הקיבוץ, שיחד עם כוחות צבא שנהרו למקום וחברים שהצטרפו, החלו בחיפוש אחר הנעדרים. **יהודה חלק** בן ה-17 אותר כשהוא פצוע קשה והובהל בגייף צבאי לבית החולים פוריה, שם נפטר מפצעיו כעבור 3 ימים. שלושת הנותרים התגלו במצב אנוש ומוותם נקבע במקום: **חנן לרנר**, 22 בן הקיבוץ שזה מקרוב השתחרר משירות קרבי בשיריון ונכנס לעבוד בבננות, **חיים מוצרי**, 38, עובד ותיק ומנוסה בענף הבננות, נשוי ואב לשתי בנות וגר **הרד קלר**-מתנדב משוויץ. כולם פרט לשוויצרי, נקברו באשדות.

במהלך בדיקת מכלול הארועים, נמצא קשר בין ליל הפגזים מהשבוע החולף לבין המיקוש. כך למשל בחלקת הבננות הסמוכה לגדר הקיבוץ נמצאו זבילים הזהים לפגז המרגמה שנורה אל הקיבוץ שבוע קודם וכן כרוזים בעברית עילגת, ואלה הובילו את החוקרים למסקנה שהחוליה שביצעה את הירי בשבוע הקודם, היא גם זו שאחראית להנחת המוקש הכפול. עוד התברר שיום קודם הפיצוץ, עברו בקטע הדרך בו הוטמן המוקש האחים שאול ויונתן אלתר על גבי טרקטור רתום למרסס, אך למזלם המוקש לא הופעל.

שיגרה של התשה

בעקבות מיקוש עגלת הבננות וארועים נוספים באזור, השתנתה לחלוטין תפיסת הבטחון. הצבא החל לסלול דרכי טשטוש, סיורים נעו על הצירים לאורך כל שעות היממה ודרכי עפר הנוחות להטמנת מוקשים זופתו באספלט. תוך כדי המלחמה נבנו בישובים מקלטים מודרניים אשר באו לענות על הצרכים של ישוב ספר קדמי וחדרי בטחון ממוגני ירי נוספו לבתים הקיימים. הרמטכ"ל חיים בר לב וקציני צבא בכירים, בהם אלוף הפיקוד דוד אלעזר, היו מבקרים

מחיר ההתשה - המשך

אברהם אקראי, חייל בחופשת שחרור, יצא בחודש אפריל 1970 לעבודתו בחלקת האספסת באי נהריים (לימים 'אי השלוש'). בעת שניגש לפתוח את השטוצר, הופעל מוקש (או מטען שהיה מחובר לברז) והוא מת במקום. לימים נודע סיפור חברות האמיצה של אברהם אקראי, חניך חברת הנוער, ויהודה חלק, בן המשק, שנפל שנתיים קודם במיקוש עגלת הבנות, שהדמיון החיצוני ביניהם היה מפתיע. בחוברת שיצאה לרגל שנה לפילתו של אקראי, כותבת אמו של יהודה חלק, שפרה: "היית ילד כשבאת אלינו, ונכנסת למשפחה כמו ילד שלנו. לפעמים היו שואלים אותך לשם משפחתך והיית עונה 'אברהם חלק'. לפני שהתגייסת אמרת לי: תראי, עוד נבוא אליך שני בנים חיילים, אני והאח שלי יהודה. לצערי המר לא זכיתי לזה. שניכם קיפחתם את חייכם במיקוש אכזרי שקטף אתכם בטרם עת. שני חברים אהובים שבחייהם ובמותם לא נפרדו".

חולפים חודשיים בלבד. בן המשק **אלי עודד** בן 25, קצין קרבי במיל', נשוי לשלומית ואב לשני בנים, נשלח מטעם המשק לעזרת מבוא-חמה-קיבוץ שזה מקרוב עלה על הקרקע ברמת הגולן-ונפשו נקשרה למקום. ב-18.6.70 בעת שעבד בשדה, עלה הטרקטור בו נהג על מוקש. אלי נפצע קשה ולא עלה בידי הרופאים להציל את חייו. הוא הובא למנוחת עולמים באשדות. חלל מספר 9.

אלי עודד ז"ל

המשך בעמוד הבא

חגי ענבי ז"ל

חולפת שנה. חודש מאי 69, בעת הפגזה על המשק, בעודה צועדת לכוון המקלט, נפגעת חברת הקיבוץ **אסתר יעקובסון** בת ה-77 מרסיס פגז וצונחת לקרקע כשהיא מחוסרת הכרה. היא מובהלת לבית החולים רמב"ם בחיפה במצב קשה, עם רסיסים בראש ושברים פתוחים ביד וברגל. לאחר שבועיים של סבל ויסורים נופחת אסתר את נשמתה ונקברת באשדות.

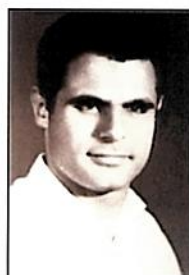

אברהם אקראי

אסתר יעקובסון ז"ל

כאשר שמע, שהמשקים בעמק הירדן ובעמק בית שאן זקוקים לכח עובד להקמת ביצורים, התייצב **חיים טרייויס**, סטודנט ירושלמי לכלכלה, באשדות יעקב איחוד וביקש להצטרף למאמץ הכללי. מבוקשו ניתן לו והוא תרם למשק המופגז ככל יכולתו. חודש אחרי שנטמנה יעקובסון נופל חיים בהפגזה על המשק ב-4.6.1969 ונקבר ביישובו.

חיים טרייויס ז"ל

מחיר ההתשה - המשך

אנדרטת המיקוש פברואר 68

אנדרטת דושן מרץ 68

סוף בעמוד הבא

ספטמבר השחור - אונחת רווחה

המכות הכואבות שספגה הכלכלה הירדנית עקב פעילות הנגד של צה"ל (פיצוץ תעלת המים המתוקים למשל, ששיתקה לחלוטין את החקלאות הירדנית והולידה אבטלה קשה), הביאה את המלך חוסיין להכרה שאם לא ינקוט כאן ועכשיו פעולה דראסטית כנגד ארגוני הטרור, הרי ששלטונו יעמוד בסכנה קיומית. בחודש ספטמבר 1970, שלוש שנים לאחר שהחלו פעולות. איבה וטרור כנגד ישובים ישראלים בגזרת עמק הירדן ועמק בית שאן, שהפכו את חייהם של אזרחים רבים, ישראלים כירדנים, לבלתי נסבלים, נקט המלך בצעד מתבקש, כנגד ארגוני הטרור, ובתום שבועות של מרחץ דמים, במהלכם איימה סוריה להתערב, עברה הנהגת אירגון אל-פתח צפונה אל בקעת הלבנון. במהלך השנים התבססה שם תשתית לוגיסטית שהביאה בעקבותיה את מבצע ליטני ומאוחר יותר את מלחמת לבנון. לאשדות יעקב איחוד, שהיתה לישוב שספג הכי הרבה קורבנות אזרחיים במהלך מלחמה אחת, לא נותר זמן רב להתאבל, כי המציאות הכתיבה עשייה. היא ליקקה את פצעים, קברה את מתיה וחזרה לתלם, כי לא היתה דרך אחרת.

אברון

מחיר ההתשה - המשך

מכתב לקהילת אשדות

קהילה יקרה, שלום וברכה בתאריך 24 לחודש אפריל אכנס לתפקיד באופן רשמי כמנהלת מערכת החינוך א'–יב' של אשדות יעקב איחוד ומאוחד. בחודש האחרון עברתי תהליך חפיפה עם מנהל החינוך היוצא, אמנון אביגדור, אשר העביר את מכלול היבטי התפקיד באופן מסודר ומפורט, אני מודה לאמנון על מאמציו וסיועו הרב. במרוצת השנים, חניכתי ומילאתי תפקידים רבים ומשמעותיים במערכת החינוך, בהכשרתי אני מורה לחינוך מיוחד והוראה מתקנת, בעלת תואר שני בניהול וארגון מערכות חינוך. במהלך השנים הובלתי תהליכים לשיפור החינוך, ההוראה והאקלים הבית ספרי. בעבודתי, הובלת תחום התקשוב והבגרויות, ניהול מגמות טכנולוגיות ופרויקטים כגון יד לילד המיוחד), (שילוב תלמידים בצבא ועוד M21 בניית מרחב פדגוגי חדשני מסוג אני רואה בעבודתי החינוכית שליחות ומאמינה כי כל אחד מאתנו הינו יחיד ומיוחד ועל כן אבקש לייצר קרקע פורייה לביטוי חוזקות אישיות, קשרים בינאישיים בכוונתי. ושיתופי פעולה עם גורמים שונים לעודד את מעורבות החניכים בקהילה, תוך טיפוח עשייה משמעותית ומחויבות לערכיה, תרבותה ומורשתה.

"רבים הם השלבים בסולם אמנות החינוך. אומנות זו תורה היא ולה פירושים וקבלה, נגלה ונסתר. הכל ארוג ושזור יחד. אין בה מוקדם ומאוחר".

חג שמח,

מורן בן שבו (מנהלת חינוך חברתי)

הלקאה על חטא :

בכנס שהתקיים באשדות בשנת 1993 לציון 25 שנים למלחמת ההתשה, דיבר סגן שר הבטחון והרמטכ"ל לשעבר **מוטה גור** ז"ל על ארועי אותה מלחמה, אך משום מה שכח להזכיר את חלקה של אשדות יעקב. בתגובה כתב לו **אורי ניב** בין השאר: "בהרצאתך הזכרת את גשר ואת כפר רופין, ולדעתי גם אשדות היא סמל לאותה תקופה, קיבוץ אשר ספג כל כך הרבה קורבנות בנפש, נזקים גדולים מאד ברכוש. ותזכור את פגז 25 הליטראות שוכב על רצפת חדר האוכל, לאחר שחדר את גג האסבסט... למרות כל הפגיעות הללו, ידע הקיבוץ לנהל את חייו, לקבור את מתיו, לתמוך במשפחות להתאושש מבחינה כלכלית ולשמור על מצב חברתי טוב שמנע עזיבות..."

תשובתו של מוטה גור ז"ל בכתב ידו, היתה מעין הלקאה על חטא: "אורי ידידי, אתה צודק ועוד יותר מצודק ולוואי וירבו כמוך וכמוכם, שכן סיפורכם הינו באמת סיפור של גבורה, התאפקות, סובלנות, כושר עמידה, אומץ והתמדה. אם טעיתי- אנא סלח לי - כי בוודאי לא היה זה בכוונה, ועמידתכם האיתנה מספרת בעד עצמה. אנא קבלו איחוליי לחג שבועות שמח ולשקט בטחוני תמידי "

שלכם, **מוטה גור**

לקום כל בוקר מאושרת!

מנהלת נהרא אדוה אלגריסי מברכת על המוגמר

בבהלה והביטולים מגיעים בזה אחר זה. מתחם נהרא שוקק החיים, הפעיל מאד בעיקר בסופי שבוע, נכנס בבת אחת לתרדמת. במצב דברים זה, כאשר האופק נראה קודר מתמיד, מחליטה מנהלת 'אגדה' בעצה אחת עם מנהלת נהרא אדוה אלגריסי, על שורת צעדים מתבקשים ובהם צמצום דראסטי של הצוות, שחלקו פוטר ואחרים יצאו לחל"ת. צעד מתבקש נוסף לאור הנסיבות היה סגירת המטבח וחדר האוכל, ובכך נחסכו הוצאות גדולות. "השארנו צוות מאד מצומצם שקשור לנקיון והזמנות", אומרת אדוה, "והיו תקופות שרק ליזיה (ליז), שהיא יד ימיני בכל דבר, ואני, היינו כאן כדי לתת מענה להזמנות ולקשר עם סוכנים. במהלך ההפוגות שבין גלי הקורונה" ממשיכה אדוה, "ראיתי את הנולד: תיירות החוץ מושבת, תיירות הפנים במתכונתה הנוכחית לא מניבה הכנסות גבוהות, ועם התובנה הזו באתי להנהלה כלכלית ("אגדה") בהצעה לנצל את פסק הזמן הכפוי שהחדרים ריקים, על מנת לשדרג את 20 חדרי החברה 'הפשוטים' ולהפכם לחדרי 'בוטיק' (חדרים בעלי איפיון ייחודי ואישי המיועדים בעיקר לזוגות ללא ילדים) עבורם ניתן לקבל תמורה גבוהה בהרבה. אשדות ידועה לאורך השנים בגישתה הזהירה והשמרנית כלפי מהלכים מרחיקי לכת, אלא שכאן נוצרת הבנה מקיר לקיר שנפתח חלון הזדמנויות וכי בגישה נכונה ניתן להפוך את הלימון ללימוןדה. בעוד משקי תיירות בסביבה (שער הגולן, דגניה ב' ואחרים) מהססים ומתחבטים כיצד לנהוג בנקודת הזמן הנוכחית, מקבלת מנהלת אשדות בעידודה של אדוה עתירת הנסיון, החלטה לשדרג את 20 החדרים בהשקעה מאד משמעותית, תוך נטילת סיכון מחושב. היה פה שילוב של מחשבה יוצרת עם ראיית פני העתיד, ומרגע שתקבלה ההחלטה, בשלהי 2020, המהלכים היו מהירים ונחוצים.

מיכה סוסן נבחר כקבלן ראשי, כאשר במקביל אליו עבדו שתי אדריכליות

המשך בעמוד הבא

בחלון שנתיים מפרוץ משבר הקורונה שבימים אלה, כך נראה, הגיע לסיומו, יש עובדה אחת שאין עליה עוררין- עבור נהרא, ענף הצימרים שלנו, היוותה תקופה זו, מנוף אדיר בעקבותיו הגיע הענף לפסגה הגבוהה בתולדותיו, זאת הודות לניתוח נכון ומפוכח של המציאות, וקבלת החלטות בעיתוי נכון, שהביאו את המתחם למקום אליו איש לא חלם שיגיע בטווח הנראה לעין, מה שמאשש את התפיסה הבסיסית של אדוה לפיה קיימות בגדול שתי אופציות: האחת להחזיק הרבה חדרים במחיר נמוך או פחות חדרים במחיר גבוה.

אדוה אלגריסי - "הרגשתי שנותנים בי אמון"

נחזור להתחלה: מרץ 2020 הקורונה מרימה ראש בעולם, והתוצאה המיידית היא סגירת השמים לתיירות נכנסת. לכמה זמן? אלוהים יודע. (אדוה דווקא אופטימית...) בינתיים נערכת נהרא לקראת שבוע הפסח המרתוני וכמו בכל שנה, 44 החדרים מוזמנים מבעוד מועד והתפוסה מלאה. ככל שחולף הזמן ואופציית חו"ל הופכת ללא מעשית מביאה לכך שישראלים הכמהים לחופש גודשים אותנו בסופי שבוע. לאורך שנת 2020 רצופת הסגרים והבידודים אנשים היו חנוקים בבתיים עם הילדים ביקשו לצאת לחופשה, ומה שנתת להם, אפילו בלי ארוחות, קיבלו בברכה, ואיש לא פצה פה.

אלא שאז, לאור עליית התחלואה בארץ, החשש מפני מגפה בלתי נשלטת ומדיניות הסגרים שהולכים ומתהדקים, הציבור מגיב

לקום כל בוקר מאושרת - המשך

לקהל. אתגר מאד יומרני לכל הדעות. בפרוייקט מסוג זה, היא מסבירה, נהוג להביא הצעות ממספר קבלנים ולהשוות ביניהן, אלא שבמקרה שלנו, הזמן היה קריטי, ולכן לקחתי את מיכה. אני יודעת שהרבה אנשים בקיבוץ מרימים גבה, אבל מנסיוני בתחום, ויש לי לא מעט, אני יכולה לומר באחריות, שאני לא מכירה קבלן שהיה מסוגל לעמוד בלוח זמנים מטורף כזה. קבלנים שהצגתי בפניהם את התוכנית מול לוח הזמנים הצפוף, לא הסכימו אפילו לתת לי הצעה, כי ידעו למפרע שלא יעמדו בזה. גם באשדות, ודיברתי עם לא מעט, היתה סקפטיות די מוחלטת שהתוכנית תצא לפועל. אמרו לי 'את לא נורמלית להשקיע בתקופת קורונה'. אמרתי 'זה הזמן'. וכל זה לא יכול היה להתממש, אלא בברכת הנהלת העסקים של הקיבוץ שנתנה לנו גב רחב וזרמה איתנו, למרות אי הוודאות לאן זה הולך.

"אכן היה זה מרוץ מטורף כנגד הזמן", היא מסכמת. "נכנסנו לנוהל חפז ועבדנו בקצב מטורף עם לחץ זמנים משוגע, כאשר ההרצה נעשית ממש ערב פסח. יאמר לזכותו של מיכה, ששימש כקבלו ראשי, שהחבריה נתנו פה עבודה במלוא הקיטור, כאשר קבלן נכנס לתוך קבלן. זה לא טוב ולא נוח לאף אחד, אלא שפה לא היתה ברירה. יש עדיין דברים להשלים שלא הספקנו, ונעשה זאת תוך כדי תנועה, אבל השורה התחתונה - עמדנו במשימה של הבאת חדרי הפטיו וחדר האוכל למצב עבודה" ערב הפסח.

"כל אורחי פסח יצאו מלאי שבחים", אומרת אדוה בחיוך מנצח. "הם היו בשוק מוחלט שמקבלים ארוח ברמה כזו בקיבוץ, וכבר הזמינו מקומות לפעם הבאה".

"אני חייבת לציין שוב, את צמד האדריכלות, שליוו את הפרוייקט מהמסד ועד הטפחות. עבדנו בראש אחד לשביעות רצוני המלאה, כולל בחירת הריהוט בחדרים ועיצוב חדר האוכל שמכיל היום 140 מקומות במקום מאה בוורסיה הקודמת,

המשך בעמוד הבא

מוכשרות, מיכלי ודורית, שעיצבו את החדרים ובחרו את תכולתם - צמד מוצלח מאד שיעבוד איתנו גם בהמשך. בתוך מספר חודשים העבודה הסתיימה וכאשר התחלנו לשווק את היחידות הופתענו מהביקוש המטורף, וכל זאת עדיין ללא אוכל. בתוך שמונה חודשים בלבד, דבר שאין לו כמעט אח ורע בעולם העסקים, ההשקעה (מיליון ורבע ₪) החזירה את עצמה, כאשר בהעדר חדר אוכל, אני דואגת לארוחות ארוזות, ולמרות זאת אנו זוכים לשבחים רבים. בין נובמבר 2021 לינואר 2022, תוך כדי שאנחנו מתקדמים לתוך החגים, תפס אותנו גל האומיקרון המטורף. סגר אמנם לא היה, אבל אנשים חששו לצאת לחופשות, ונשארנו נטולי עבודה, ואז, על סמך התוצאות המעולות של 2020 (הטובות בכל הזמנים) ושביעות הרצון המוחלטת מחדרי הבוטיק, פניתי וביקשתי את אישור הנהלת אגדה לשפץ את תריסר חדרי הפטיו (השכבה לשעבר) ואת המועדון הצמוד אליהם כדי להביאם לסטנדרט החדש ולגבות בעבורם מחיר הולם, תוך שאני מדגישה שיש כאן הזדמנות פז בתקופת החורף להביא עוד חדרי לסטנדרט הגבוה. באותה חבילה ביקשתי גם לשפץ את 12 הדירות בבתיים 71,72 אך זו נדחתה, ותתבצע כנראה בנובמבר הבא.

"הנסיון המצטבר בשנתיים האחרונות, לימד אותי" אומרת אדוה, "שאם אתה נותן תמורה הולמת לכסף, אנשים לא מתלוננים, וההמחשה היתה, שמאז שוודרו חדרי הבוטיק, התלונות שקיבלנו היו אך ורק על חדרי "הפטיו" (השכבה הצעירה לשעבר) ועל הדירות בבתיים 71, 72, ערב רב של תלונות, שחלקן הגדול היו מוצדקות, כי המצב שם באמת היה קטסטרופה".

עם האוכל בא התיאבון

אחרי שקיבלתי תשובה חיובית, ממשיכה אדוה, שאלתי מה בדבר חדר האוכל- מבנה ישן שעמד סגור משך שנתיים, וגם לכך קיבלנו אישור, תוך התחייבות שלקחתי על עצמי להתחיל את מלאכת השידרוג בינואר 2022 ולסיימה עד פסח, על מנת שייפתח

לקום כל בוקר מאושרת - המשך

ולא דיברנו על מגרשי החניה רחבי הידים ועל הגינון- שהיה ונשאר זרוע מרכזית בייחודו של המתחם, עליו אחראי עופר (חברת ליגן) שמלווה אותנו שנים, והוא גן הבית של נהרא ושל הקיבוץ גם יחד. עופר אחראי בין השאר על עיצוב הדשא הסינטטי, פינות צמחים, ירק ותבלינים.

מה משמעות הצעדים שנעשו מבחינת כמנהלת?

אדוה: החלטת ההנהלה שהתקבלה פה אחד, להשקיע סכום כזה בפיתוח המקום, היא מבחנתי הבעת אמון שסומכים עלי שיכולה להצמיד את העסק למקום טוב. הדיונים היו ענייניים ותכליתיים, הכל הובא בצורה ברורה ומשכנעת. הקורונה היתה מקפצה מטורפת והגענו לאן שהגענו בזכות תיזמון נכון. אם היינו פועלים בנוהל רגיל, לא היינו רואים את הרווח בזמן כה קצר. עכשיו, תפקידי הוא להביא תוצאות. נעמוד בזה! כמנהלת נהרא 14 שנים, מעולם לא חוויתי, מה שחוויתי בחג הזה, שאישש את התפיסה שאני דוגלת בה, שאומרת שקיימות שתי אופציות בלבד: להחזיק הרבה חדרים במחיר נמוך או מעט חדרים במחיר גבוה. אין אופציה אחרת.

קיים ביקוש אדיר לפלח השוק הזה של אירוח כפרי" היא מוסיפה. "ואני מאמינה שלאור השינויים, נראה כאן אחרי החגים קבוצות של גימלאים (עובדים על זה חזק). וגם קבוצות של ועדים וארגונים שלא עבדתי איתם עד היום, כי רמת החדרים לא היתה מספקת"

יש תחזיות בנוגע לתיירות הנכנסת?

התיירות הנכנסת נעצרה לחלוטין לפני למעלה משנתיים ואנחנו מאד מחכים שתחזור, כי עבורנו זה מצוין לאמצע שבוע. יש הזמנות קדימה שעדיין לא החלו להתממש, אבל אין לי ספק שהיא תחזור, וזה יקרה כבר בשנה הבאה.

סוף בעמוד הבא

כולל שולחנות, כיסאות, מפות, הכל חדיש חדש, על פי טעמן ובחירתן, אפילו עיצוב התאורה". הדבר הכמעט יחיד שנשאר כשהיה, היא תמונת הבאת הביכורים של אליהו כהן ('אני מתה עליה'). בהמשך יתווספו לחדר האוכל חלק מהמוצגים הארכיוניים שהוסרו מהקירות לרגל השיפוץ. "בנושא הבישול", מפרטת אדוה, "החלטנו ללכת על 'מטבח פתוח' כאשר ריחות הבישולים הופכים את המקום לאינטימי יותר והרחש שמשמיעים הירקות המוקפצים על המחבת מעורר את החושים, כדי שאנשים ירגישו חלק מתוך התהליך. המטבחון הקטן ששימש אותנו בעידן הטרנס קורונה, משמש היום חדר שטיפת כלים. מנהלת ההסעדה היא שני (שעבדה פה בעבר) והשף הוא הישארם -בחור מאד רציני. טיב האוכל הוא 'מעולה' ומשדרג אותנו לסטנדרט של בית מלון בוטיק ברמה גבוהה".

מטבח פתוח-חוויה על חושית

בתחום ההסעדה", מוסיפה אדוה, "יש לנו תוכניות מרחיקות לכת, אחת מהן היא פתיחת בית קפה לקהל הרחב, שיהיה פתוח מהבוקר ועד שעות אחר הצהריים בשתי אופציות: תפריט על פי הזמנה או מזנון בופה, מה שפותח בפנינו צוהר לאירוח של ארועים על רקע הרי גלעד- פוטנציאל מטורף שנותן לנהרא פוש נוסף כפעילות עצמאית, ולשם כך אנו בונים בימים אלה דף פרסומי באינסטגרם".

לקום כל בוקר מאושרת - המשך

מזל טוב!
לעברה וקוטי פייקוב
להולדת הנכד - רנ'י
בן לארי ונטע ולאחים צמית
ויהלי
מזל טוב לכל המשפחה!

מזל טוב!
לנטע ארינבאום
לנישואי הנכדה א'א
בתם של מיכל ואודי אש
מזל טוב למשפחה!

מה התחושה האישית שלך לאור כל השינויים?

תקשיב, להיות מנהלת של האתר כפי שהוא היום, זה אומר עבורי לקום בבוקר מאושרת. הריקושטים שקיבלנו עד השידור, הם דבר שקשה מנטלית לי כמנהלת, וגם לעובדים. לא נעים לעבוד תחת לחץ בלתי פוסק של תקלות והסברים. היום אני באה לאתר כל בוקר כמו טווס, שואלת 'מה העניינים' תוך ידיעה שהכל פיקס.

"צריך דרייב שיניע אותך, יאתגר אותך, היא מסכמת, "אחרת מאבדים עניין. אני מטבעי צריכה חידושים כדי להתרענן, וכל אתגר כזה עבורי הוא מקפצה. אני חשה כאילו עברתי מקום".

אברון

טורת רבות

כשנכנסתי לתפקיד רכזת תרבות, לא מעט אנשים "הכינו" אותי, שבתקופה שבין פורים לשבועות – אין רגע מנוחה ורכזי התרבות לא ישנים בתקופה זו כלל...הבנתי על מה מדברים, אבל לא הבנתי עד כמה צדקו... ואכן תקופה עמוסה מאד.

אירועים, חגים, טקסים ופעילות רבות. חלק מהפעילויות זורמות ומתקדמות בקלות, וחלק קצת יותר מורכבות ודורשות שינויים והתאמות, הקצב הוא מהיר והדברים לרב נעשים במקביל.

ואכן עם סיומו של חג פורים השמח והמוצלח, התחלנו מיד להיערך לקבלת האביב ולכל הטקסים והחגים שיחד איתו. התחלנו עם טקס קציר העומר המסורתי בשדה השיבולים בכניסה לקיבוץ בהנחייתה של שרה'לה שרון. הטקס נערך השנה יחד עם המאוחד, והיה שמח ואביבי.

תודה רבה לכל מי שלקח חלק בטקס. לכל הרקדנים והרקדניות לכוריאוגרפים: מיגן שילדס, חני אופיר וישי יחיאל. לזמרות: רינה הוימן וענבל אמיתי, לדובי שושני על השירה, לנירית שחם (מאוחד) על הקריאה. תודה ענקית לאמנון אביגדור שסייע במקצועיות רבה, בכל הקשור להגברה.

תודה לגל מלמוד ולכל הקוצרים מהאיחוד ומהמאוחד. ותודה גדולה לשרה'לה שרון על הנחייה והובלת הטקס במקצועיות ובמסירות. הנחייה שהמשיכה אחרי יומיים בצורה מאחדת ומלכדת גם בערב ליל הסדר בחדר האוכל.

אני לא נכחתי השנה בליל הסדר בחדר האוכל, אבל כן ראיתי את האכפתיות והמסירות של הצוות שהפיק ליל סדר משפחתי – קיבוצי – מסורתי, בהובלתה וניהולה של ראלי ראובני ובני משפחתה הגרעינית וגם המורחבת.

ראלי כבר הודתה לכל מי שסייע בערב החג, אבל תמיד טוב להודות לשרה'לה שרון ושרה בארי שהיוו חלק בלתי נפרד מצוות החג יחד עם משפחת ראובני. למשפחת קיים: אופיר קטיה תומר ונטע – על השתתפותם הקבועה

בערב זה, לסמדר ינאי, רוחלה אמיתי, צליל כהן, ארנון בן נאים – שסייעו בסידור, עריכה, תפאורה, בניית במה וחלוקת פרחים. לנועם שוחט ותובל שילוח (ממשפחת ראובני) – על ההגברה לישי יחיאלי וצוות ההסעדה ולכל מי שסייע ותרם לאווירת החג הטובה.

עם סיום חג הפסח, נערכנו ליום הזכרון לשואה ולגבורה בו צפינו בהצגה: "מען לא ידוע" – תיאטרון העמקים. תודה רבה לברוריה שרון, לירון ראובני ושאל ינאי על הובלת יום זה בצורה מקצועית ומסורה כל כך. תודה רבה ליוזם בארי שנכון תמיד לסייע בנגינתו.

במרוץ העצמאות השתתפו השנה שתי קבוצות רצים:

1. אשדות יעקב איחוד – נבחרת מסורה המונה 20 רצים ורצות במגוון גילאים בהתאם למקצים.
 2. סיירת אמהות – 20 נשים מהאיחוד והמאוחד, אשר מתאמות יחד באופן שוטף כבר מעל שנה
- תודה רבה לאורן ברגר, שי אורבך, מיכל פרידר, ליבי גולן, אילן אליהו ולכל מי שסייע בהרכבת הנבחרות המייצגות.

לפנינו הארועים הבאים:

יום שלישי 3.5.2022 בשעה 19:45 בחדר האוכל – יום הזכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה
יום רביעי 4.5.2022 בשעה 11:00 עצרת זכרון בבית העלמין.
יום רביעי 4.5.2022 בשעה 19:30 רחבת הדשא שמול גן השעשועים בקיבוץ - נתכנס כולנו לעריכת טקס מעבר לסגירת יום הזכרון ולאחריו נפתח את חגיגות העצמאות. בסיום הטקס יפתח צוות האש המסורתי את המנגלים, ותתאפשר מכירת בשר על האש, פלאפל, בירות ודוכני שתיה. במקביל לפתיחת הדוכנים, אלעד סממה ינגן לנו מוסיקה עברית לכל הגילאים וכולנו נהנה ממסיבה עברית משפחתית ברחבת הדשא.

מאיה אלתר

לקחי יום השואה תשפ"ב

המבקרים יטול על עצמו את ניהול הארוע בשנה הבאה, או למצער - יהיה שותף לו.

אבנר

יום השואה מנוהל משך שנים בידי צוות מסור ואחראי שנוהג לגוון את התכנים ולצקת בהם מימד אקטואלי. לרוב עומד הארוע בציפיות הציבור, שנוהר בהמוניו, כולל ילדים וטף ובא על סיפוקו. השנה חרג הצוות ממנהגו, והביא מחזה בשם "מען לא ידוע" מאת הסופרת **קריסמן טיילור** המגולל את סיפורם של שני חברים, אמריקני וגרמני, המנהלים חליפת מכתבים מרתקת שממנה עולה סיפורה של ההשפעה המרעילה של האידיאולוגיה הנאצית על האדם הפשוט. המחזה, בהפקת "תיאטרון העמקים" (בימוי ברנדה לנדס) שארכו 55 דקות, הוא מעניין, וגם צמד השחקנים עשה את עבודתו נאמנה, ובכל זאת (וגם ברוריה מודה בכך) התוצאה לא היתה מספקת בלשון המעטה. אחת הסיבות לכך היתה מערכת ההגברה שלא הביאה את הסאונד לאיכות הנדרשת (את השחקן שגילם את 'האמריקני' שמעו חלש מדי, בעוד מוזיקת הרקע שבין הקטעים הגיעה לעיתים לדציבלים מפחידים). אם לא די באלה, הרי שהמזגנים 'המקפאים' גרמו לציבור אי נוחות רבה על גבול הסבל. אלמלא היה מדובר בערב זכרון מחייב, אני נוטה לחשוב שחלק גדול מהצופים היה נוטש באמצע. לשמחתנו זה לא קרה. ואגב, במבט שטחי, ויתכן שלא ממצה, ראיתי מבין אנשי ההרחבה, שאינם אשדותים בעברם, קומץ בלבד... מה זה אומר? תגידו אתם.

יותם בארי הוא זמר ומוזיקאי רב תחומי מחונן, בכך אין ספק, שתורם לקהילת אשדות רבים מכישוריו (חלקם בהתנדבות). אלא שהפעם, בערב כה טעון, הוא בחר לשיר באנגלית שיר, שבי כצופה עורר תמיהה, שהיא כמו הקשר שבין שמיטה למעמד הר סיני. אני לא פוסל שיר בשפה זרה, אפילו במעמד זכרון (רצוי שלא) ובלבד, שיוסבר לצופה טיב הקשר, שאני בבורתי לא הצלחתי לפענח.

בשם האיוון הקדוש, נציין שהתפאורה הוותיקה "לזכור ולא לשכוח" קושטה השנה להפליא (רוחליה אמיתי) וגם בימת ההצגה עוצבה בטיב טעם. ברוריה מודה שהשנה העסק היה פחות מוצלח משנים עברו, תוך שהיא רומזת שהגיע הזמן שמי מבין

ועוד תזכורת בענייני תיעוד השואה:

הררי מילים נכתבו בעלונונו על אנדרטת השואה (שצולמה השבוע על ידי כותב שורות אלה) המנותצת מזה שנתיים ויותר, ולמרות שהתקבל זה מכבר כסף מהביטוח לטובת שיקום האנדרטה, העניינים יגעים ומתקדמים בעצלתיים. יום השואה תשפ"ב יכול היה להוות סימן דרך בעניין הכאוב הזה - אז זהו שלא- אמנם העבודה התחילה אחרי עיכובים רבים וכמה מסגרות בהליכי שיקום, אבל עדיין פזורים על הארץ שיירי זכוכית מנותצת וקלמרות מחברות 'זמנית' בין חלקי המסגרות, ומכאן ועד סיום העבודה, אם בכלל, הדרך עוד ארוכה ורצופת מכשולים. שורדי השואה נחים על משכבם, ואין מי שישמיע את שוועתם הנואשת, גם לא בני

סוף בעמוד הבא

לקחי יום השואה - סוף

אז למרות שאנחנו בעיצומו של הרבעון השני,
פחים כתומים טרם נראים, אך לעומת זה
הוצבו מיכלים כחולים עבור עיתונים, נייר,
דברי דואר וכדומה. כבר התקדמות.

א.ר.

לכבוד / ארלט ספדיה

רוקדים במעגל,
רוקדים מאושרים,
מתוך הלב יוצאת
שרשרת של שירים:

שירים של אהבה
תקוה וגם שלום,
שירים שעטופים
באור קסום וחום.

שרים שירי מולדת
רוקדים ללא לאות,
לארץ כה נחמדת
ביום העצמאות!

משפחותיהם, שכנראה השלימו עם המצב.
עינת, מזכירת אשדות, לקחה על עצמה את
הטיפול המימסדי בנושא אל מול המשקם
(רון גשורי אשדות מאוחד) אבל התוצאה עד
כה מאכזבת.

אבנרון

מן הפח אל הפח

אפרופו מה שנכתב בעלון שעבר, אודות
העדרם של פחים כתומים, הפנה אותי שאול
אלתר למכתב שקיבל לאחרונה, מאת מנהל
אגף 'שפע' במועצה, רענן סרי וזה תוכנו:
"תאגיד 'תמיר' התחייב בתחילת שנת 2021
להציב פחים כתומים ביישובי המועצה עד
רבעון שני של שנת 2022. בחודש דצמבר
2021 קיבל התאגיד הכרה חדשה לעוד 5
שנים מהמשרד להגנת הסביבה.
בתנאי ההכרה החדשים של המשרד להגנת
הסביבה, הוא הקצה בשנת 2022 פחים
כתומים ל- 50 אלף בתי אב לכלל הרשויות
בארץ, כך שמועד הצבת הפחים אצלנו נדחה
לשנת 2023.
במאמץ משותף של ראש המועצה עידן,
ומנכ"ל תאגיד 'תמיר' רני, סוכם על 'פיילוט'
בישובים אשדות איחוד, אשדות מאוחד
ומסדה, כבר ברבעון השני של שנת 2022.
כולי תקווה שנוכל לעמוד בלוח הזמנים".

פסח תשס"ב

מהש"צים באהבה

לפני חודש נרשמתי בזריזות אצל ראלי ראובני לליל הסדר באיחוד (יתכן שהיתי הראשונה להרשם) ומאותו רגע אני רגועה, וגם אם יפול עלינו סגר עשירי חלילה, או לא עלינו טיל על עוטף עזה, הבטחתי שאבוא לסדר - אז אקיים, ושום דבר לא יזיזני.

אז הנה הגיע ערב פסח המיוחל. ילדיי ובני משפחתי הזדרזו ובאו כבר בשעות הצהריים, ואחרי קפה בדשא, יצאנו רגלית לטיול שסופו חדר האוכל, שהיה מקסים ומסודר להפליא, וחגיגי לעילא ולעילא.

אריק ראובני הוביל אותנו אחר כבוד ישירות לשורה 10 "זה שלכם" אמר. כבר חשנו טוב ונעים. במבט מסביב מתגלים אט אט חברים וחברות: מורים ומורות מבית הספר היסודי ועד בית ירח, והזכרונות עולים. או אז ששש... מתחילים! וזה כוחה של מסורת. שירי החג, האוירה, הטקסטים המוכרים מימים ימימה והשירה הסוחפת עם שרה'לה שרון, ואיתה כל הציבור. ציבור של מאות אנשים וילדים... האנרגיות בשמים. אפילו יהודה שרת לא חזה זאת בחלומותיו. סחתיין עליך שרה'לה, יישר כוחך!! שתיזכי ותזכי אותנו בשנים טובות ורבות של הנאה.

אז הנה הגענו לאוכל. בתיאבון! ישי יחיאלי והמלצרים עוברים בינות לסועדים החוגגים לבדוק את מידת שביעות הרצון... ויש! גם לצמחונים ולטבעונים יש הנאה. ממש מסעדת יוקרה. הכל טעים ונעים ובכמויות תעשייתיות... אפילו נשאר...

לסיום, רקדנו הורה במעגלי מחול קטנים ונהנינו כולנו הנאה צרופה מכל דקה. תודה על הרגשת הבית. הערכה ותודה גדולה לכל שעשו במלאכה. בכל הכבוד וידידות אמת.

כנרת ועופר (שץ רוזנבאום)

תומר וגל (מרום שץ)

ירדן שץ

גולן ושרון שץ

וכל הנכדים הנכדות ובני ובנות הזוג.

נילי שץ - אשדות מאוחד

אל מארגני ליל הסדר בקבוץ אשדות יעקב שלום רב,

ברצוננו להודות לכל מי שארגן טרח וערך את ליל הסדר, בחדר האוכל בקבוץ אשדות יעקב איחוד.

התארחנו בו השנה, ונהננו מאד מהארגון המוצלח,

מההפקה המוזיקלית בניצוחה של האחת והיחידה הלא היא שרה'לה שרון ששילבה את הנוכחים ובמיוחד את הדור הצעיר, במהלך הערב כולו, נתנה ליווי מוזיקלי סוחף ומרגש, וחיברה בכשרון ובחן בין שירי המסורת לתקופת האביב.

לארוחה החגיגית הטעימה והנפלאה שהוגשה בצורה נאה ומסודרת.

לאוירה החגיגית וליחס החם אותו קבלנו מחברי הקבוץ שישבנו איתם.

לנו העירוניים היה זה ליל סדר מיוחד, יצאנו ממנו בהתרוממות רוח, מלאי חוויות ואנו מקוים לשוב ולחגוג עמכם בשנה הבאה עם משפחתנו המורחבת.

בברכה,

ירדנה וישראל רוזנפלד - שמואלי

ארכיון אשדות יעקב איחוד

תכנית חגיגת יום העצמאות תש"י (1950)

יום העצמאות תש"י באשדות היה יום העצמאות האחרון של אשדות יעקב הלא-מפולגת. באותה עת אוכלוסייתה מנתה 1135 בני אדם: 650 חברות וחברים (57%), והשאר (43%) ילדים, חברות נוער ואוכלוסייה לא קבועה. ההתרגשות היתה עצומה. החגיגות נמשכו יומיים וחצי, כולל הצגה רבת של כושרה האירגוני של אשדות באירוח "עצרת של גוש עמק הירדן על הדשא הדרומי". מכיוון שלא היו ווטסאפ או אינטרנט, היה צריך לעדכן את לוח המודעות עם "פרטים נוספים ומלאים".

להלן תכנית החג של יום העצמאות תש"י באשדות יעקב:

א. בליל שבת: ריקודי בלט וריקודים עממיים מבוצע ע"י הרקדנית אירנה גטרי.

ב. בשבת בבוקר: תיאטרון בובות (צלליות) לילדי המשק, מהגנים ומעלה, בשעה 9 במוסך.

ג. בשבת לפנות ערב:

1. מפקד על הדשא הדרומי. במפקד

משתתפים: יחידה צבאית על

נשקה; ילדי ביה"ס מכתה א'

ומעלה, חברות הנוער וחברים.

2. הנפת דל האומה בטכס צבאי.

3. יזכור, הדלקת לפיד לזכר הנופלים

במלחמת השחרור מלווה באלומת

אש.

ד. בשעה 7:30 מתכנס הציבור על הדשא מול חדר האוכל, ליש שלחנות ערוכים:

1. פתיחה, ברכת המשק – דברי חבר.

2. דברי הנשיא, שיושמע ברם-קול

משידור "קול ישראל".

3. מסכת מלווה דקלומים, זמרה,

נגינה וריקודים (על במה שהוקמה

מול השולחנות).

ארוחת ערב חגיגית

אחרי ארוחת הערב עוברים לדשא הדרומי המואר וממשיכים בריקודי-עם לפי נגינת אקורדיונים ומנגינות המשודרות ב"קול ישראל".

בשעה 11 בלילה יפתחו מזנונים לציבור בצדי הדשא.

ה. ביום א': מהבוקר יעמדו לרשות הציבור כל המכוניות שבמשק לטיולים בסביבה (גשר, נוה-אור, עין-גב, תל קסר, וכו').

ו. לפנות ערב, בשעה שש: עצרת של גוש עמק הירדן על הדשא הדרומי. בתכנית: מפקד הגדנ"ע, דברי חברים, דקלומים, נגינה וריקודים.

חג שמח,

שאל ינאי

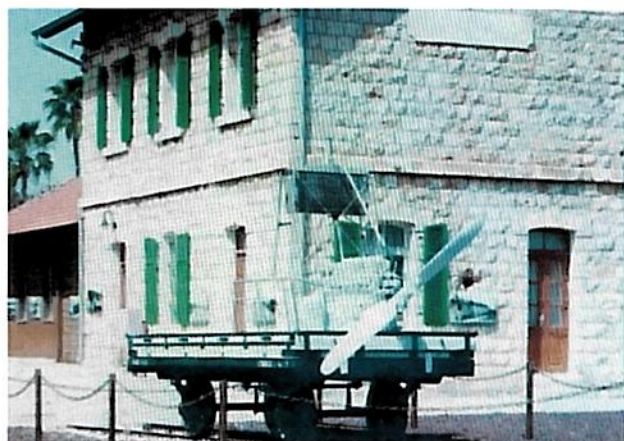
ארכיון אשדות יעקב איחוד

נ.ב. **רותי שדמון**, שהיתה בת שש באותו ארוץ, זוכרת הופעה בלתי נשכחת של שושנה דמארי בדשא הגדול.

א.ר.

הקרונוע שב לצמח - ביוזמת זיו אופיר

דגם של אותו "קרונוע אווירי" כמזכרת
לאותו סיפור יוצא דופן וכמחווה למהנדס
פורץ הדרך, הוצב באתר השיחזור ההיסטורי
בתחנת רכבת העמק בצמח שבמכללה
האקדמית כנרת..

(פורסם במעריב)

אחד במאי

באחד במאי
עונבים עניבה אדומה לצואר
והולכים למסדר
במגרש הפועל.
ברדיצ'בסקי נואם, שרים שירי לכת
ואחר כך המסכת.
אנו הגדודים המולידיים את הסופה
אנו חג האור לנפש היחפה,
אמא,
גם אותנו הסופה הקימה,
רעמי הרעם כדגלים מלמעלה, הלאה,
אנו את הדם ניתן במתנה לה.
השמש שוקעת בראש ההר
וכלנו הביתה נלכה
קום התנערה עם חלכה.
כשנהיה כבר בני חמש
מבטיחה הגנת ומחייכת
נשתתף גם אנו במסכת.

יורם טהרלב

סיפור בנייתו של הקרונוע האווירי – שילוב
בין קרון לאווירון משנת 1918 - הוא
ראשיתה של התשתית האווירית בעמק
יזרעאל בפרט ובמדינת ישראל בכלל.
הקרונוע היה שיתוף פעולה מרתק, שביטא
את החדשנות יוצאת הדופן שהייתה באותן
שנים, בין מערך האוויריה הגרמנית בצפון
(עמק יזרעאל) לבין **ברוך קטינקא**, המהנדס
הראשי של מסילת רכבת העמק, התשתית
התחבורתית המרכזית בעמק באותה

בימים האחרונים, 104 שנים אחרי אותה
חשיבה חדשנית של המהנדס קטינקא,
שוחזר דגם של אותו קרונוע אווירי, כמזכרת
לאותו סיפור יוצא דופן וכמחווה לקטינקא
המהנדס המופלא. הקרון הוצב באתר
השיחזור ההיסטורי בתחנת רכבת העמק
בצמח שבמכללה האקדמית כנרת. לפני
מספר חודשים החליט **זיו אופיר**, סמנכ"ל
המכללה האקדמית כנרת, להקים את
האנדרטה המיוחדת לקרונוע האוויר בתחנת
הרכבת ההיסטורית צמח, הממוקמת בחלקה
הדרומי של המכללה

תחנת צמח הייתה התחנה האחרונה של
הרכבת בתחומי ארץ ישראל, לפני שהמשיכה
בדרכה מזרחה לסוריה. עד לפני כעשר שנים
התחנה הישנה עמדה נטושה, וסכנת התבלות
והתפוררות איימה עליה. אופיר ראה בכך
הזדמנות פז להחיות את תחנת הרכבת,
ולחפוף אותה ללבו של הקמפוס החדש שבו
תפעל המחלקה ללימודי ארץ ישראל. מאז
התחנה ניצלה מכליה, עברה תהליכי שימור,
שיקום ושחזור בידי המועצה לשימור אתרי
מורשת עם הזמן הלכו והתווספו מרכיבים
שונים שהיו חלק מאותה תחנת רכבת
חשובה, נחשף המתקן שסובב את הקטרים,
שוחזרו מיכלי המים שהזינו את מיכלי
הקיסור ומבני התחנה ההיסטורית עברו
מתיחת פנים. לאחרונה הוצב העתק הקרון
בתחנת צמח בטקס חגיגי. בטקס השתתף גם
אחד מנכדיו של קטינקא, שהודה בהתרגשות
על העלאת הסיפור של סבו. "אנו מרבים
בשנים האחרונות לדבר על חדשנות, תעוזה,
יצירתיות, נחישות - כל אלה באים לידי
ביטוי בקרונוע האווירי", ציין אופיר

הרפורמה בבגרויות - ואנחנו

תלמידים, וזה נותן תקווה שמדובר בשינוי מבורך שכולי תקווה שיצלח. אני מעריכה שההיסטוריה של ארגוני המורים על המהלך, נובעת בעיקר משיקולים פוליטיים לא ענייניים, ושהתחייבותה של השרה ששכר המורים לא יפגע - תרגיע את המערכת.

דורון רוזנבלום, מחנך ותיק ומוערך, שניהל את בית הספר התיכון 'בית ירח' שמח מאד על הרפורמה בבגרויות: "היא מאפשרת ויוצרת הזדמנויות לתהליכים חינוכיים פדגוגיים אחרים, הנותנים היבט נוסף לעבודת המורה- בתחום של הנחיה והערכה חינוכית אחרת- חלופית. תקוותי היא שהמימוש יהא רציני, שהתלמידים יציבו שאלת חקר ויבצעו מחקר רב-תחומי בעבודת צוות מפרה. הם יחוו כיצד מסתייעים זה בזה (תלמיד, תלמיד והערך המוסף המזוהה שלו) וכן כיצד נעזרים במנחה, הם ילמדו לערוך עבודה ולהגישה בעבודה משותפת וכן להציגה בפני הכיתה שלהם, המנחה שלהם והבוחן שלהם. הם יחוו וילמדו מדדים נוספים של הערכה מעבר לאלה הקונבנציונליים ויוכלו ליישם גם בעולם האמיתי. על כל אלה ועוד, יישר כח! ויש להחזיק אצבעות".

אבנרון

השעה טובה!
לילי ורן אימון
עם הקבלה לחברות באשדות
הרבה הצלחה והשתלבות בחיי
הקהילה!

הרפורמה במשרד החינוך שהוכרזה בימים אלה קובעת שהחל מהשנה הבאה יבוטלו הבגרויות החיצוניות במקצועות ההומניים. בהיסטוריה, ספרות, תנ"ך ואזרחות, ייבחנו התיכונים רק בבית הספר, לצד עבודה מסכמת רב-תחומית שתוערך על ידי בוחן חיצוני.

שרת החינוך ד"ר יפעת שאשא ביטון מכריזה שמדובר במהלך מהפכני, בעוד ארגון המורים מתנגד כי חושש שהתוכנית תחליש מקצועות אלו מול מתמטיקה ואנגלית. תעודת הבגרות החדשה תכלול פרט למקצוע מורחב אחד לפחות, רק שלושה מקצועות חובה שבהם תיערך בחינת בגרות חיצונית - מתמטיקה, אנגלית ולשון. במקצועות אלו לא יחול שינוי, אבל לעומתם בספרות, תנ"ך, אזרחות והיסטוריה כבר לא תתקיים בגרות חיצונית. התוכנית הזו גררה ביקורת רבה עוד לפני ההחלטה הסופית, על רקע החשש שהמהלך יחליש את המקצועות ההומניים אל מול מתמטיקה ואנגלית.

עפרה פייקוב, מי ששימשה משך עשרות שנים כמנהלת אגף החינוך במועצה, אומרת שקיים דחף בלתי נשלט של כל שר חינוך, להשאיר חותם, משמע, לחולל שינוי כלשהו בתקופת כהונתו הקצרה, ולצערנו רוב הרפורמות המוצעות, מתמססות עם הזמן ומשתבשות בגלל סיבה זו. הגישה הקיימת של מסגרת לימודים קבועה ושמרנית הבנויה על שינוי, מאד פרומה. אומרת עפרה, ויש לי הרגשה שהשרה והמנכ"לית, שתיהן נשות חינוך, עשו תהליך חשיבה מפרה תוך התייעצות עם

העמידה אותם בשלשות והרקידה אותם...

זוה מוכיח עד כמה שרה'לה 'שלנו' היא נצחית,
ולא תופעה בת-חלוף כמו ממשלת המערך...

יש לנו

יש לנו ים
אדום וגם...
את סדום,
ועוד ים מלוח
שהוא המקום
הכי נמוך בעולם (זה בטוח).

יש לנו פירות נהדרים
של נשירים והדרים,
ותמרים ותאנים
משבעת המינים,
חצרות וגנים
ופרחי-בר מוגנים.

יש לנו שמש הכי צהובה
ושמיים הכי כחולים,
כנרת ונגב ומחצבה,
כבישים חדשים
בקעה ושבילים,
ורמה שאליה באים טיילים,
והעיקר –
המון המון עולים!

נעמי גזון

בספרו של המחזאי והסופר נסים אלוני ז"ל -
"רשימות של חתול רחוב" שראה אור לפני
עשרות שנים, הוא מסקר בין השאר את ועידת
מפלגת העבודה שהתקיימה ב-1986 (ממשלת
הרוטציה פרס שמיר) על תקן עיתונאי, והוא
מתאר את אשר ארע בה בשפתו הציורית. בין
השאר הוא מציין את נוכחותה הסוחפת של
הגברת שרה שרון, גל מלמוד, שקרא
לאחרונה בשקיקה את הספר, הזכיר
לשרה'לה את אשר נכתב אודותיה לפני קרוב
ל-40 שנה, אך היא, שעברה מאז מאות אלפי
ארועים, זכרה אמנם את הארוע, אך לא ידעה
(עד לפני כשבוע), שהוא מתועד בספרו של
נסים אלוני. הנה הקטע הרלוונטי:

... בינתיים מכריזים על הפסקה של 20
דקות, שבהן תשובב את לב הצירים, הגברת
שרה שרון במזמורים. מאחר שאינני חסיד של
שירה בציבור אני ממחר לצאת אל הפואיה
לעשן סיגריה, אך מיד אני חוזר אל האולם (מן
הסתם טיפחתי כבר חושים עיתונאיים)
לראות מראה שכמותו לא ראיתי. הגב' שרון
העלתה אל הבמה קבוצות של זמרים מתוך
מיטב המנהיגים. העמידה אותם בשלשות,
רביעיות וחמישיות, ואלה - שאני כיניתי
בקנאה 'נזירים' - פצחו ברינה ואפילו
בהתלהבות: שחקי שחקי על החלומות!
המקצוענים! כל העולם כולו גשר צר מאד!
אני משפשף את עיני. הצירים יוצאים
מכליהם, ובן רגע מתחיל האולם כולו לזמר!
אמרתי לזמר! לרקוד. הקונגרס רוקד! שתיים
משכנותיי אחוזות דיבוק חסידי, נקרעות
מתוך המעבר הצר ומטילות את עצמן אל
מעגל הריקודים הלוחט! הקהל כולו קם על
רגליו. ביציע, ביציע מרקדין! הכל מרקדין! גם
אם ראשנו שח! העפילו העפילו אל ראש ההר!
דגל מחנה יהודה! וכעת כבר מאבדים הכל
זהות ייחודית. הפנים המיוזעות נהפכות
לאותה אחדות פולחנית כה נכספת, ואבות
התנועה עם אמות הסניפים מרקדין ושרין עם
הרצפלד זכרוננו לברכה, הרצפלד! רק אנשי
הבטחון של ראש הממשלה, בחליפות
האלגנטיות שלהם, בוהים בהכל בחשד.
מזכיר המפלגה (מיכה חריש?) מחבק את הגב'
שרון ואומר לה: "את ממחישה לנו מה זו
תנועת העבודה".

במטבח של רויטל

פלאפל

המצרכים:

- קופסת חומוס שימורים (350 גרם לאחר 1 (סינון מהמים)
- צרור כוסברה 1
- שיני שום 4
- בצל 1
- מלח
- פלפל שחור
- כפות פירורי לחם 5

אופן ההכנה

במעבד מזון טוחנים יחד הכל בפולסים קצרים

לאחר שמקבלים עיסה אחידה, יוצרים כדורים בגודל הרצוי

מטגנים בשמן עמוק עד להזהבה.

בתאבון

שיהיה חג שמח!

עוגת כחול לבן

מצרכים למתכון:

- ביצים 4
- (גרם סוכר) (כוס 200
- גרם שמן 200
- גרם פודינג וניל 80
- (גרם אבקת אפייה 2) כפיות 10
- (גרם קמח 2) כוסות 280
- גרם שמנת חמוצה 200
- (מ"ל שמנת מתוקה) (חצי כוס 125
- כפות תמצית צבע מאכל כחול 2

לגאנש שוקולד:

- גרם שוקולד לבן 300
- מ"ל שמנת מתוקה 115

אופן הכנה:

בקערה נערבב ביצים וסוכר עד לקציפה בהירה.

נוסיף שמן, שמנת חמוצה ושמנת מתוקה ונערבב היטב.

נוסיף פודינג, קמח ואבקת אפייה ואת הצבע מאכל, ונאחד לבלילה אחידה בגוון כחול.

נעביר לתבנית חד פעמית משומנת או לרינג בקוטר 24 ס"מ ונאפה כ-45 דקות ב-165 מעלות.

נבדוק באמצעות קיסם האם העוגה מוכנה, אם הקיסם יוצא רטוב הכניסו לעוד מספר דקות.

בזמן שהעוגה מתקררת מעט נמיס שוקולד לבן ושמנת מתוקה לגאנש אחיד.

נמזוג את הגאנש מעל העוגה, נמרח היטב ונפזר מעל סוכריות בצבעים כחול לבן או עם הכנת קצפת רגילה. קפצת בצבעים כחול ולבן. עם מעל צבע מאכל כחול.

נר נשמה חודש מאי

מתיק המכתבים

24/4/22

לכבוד

מיכה סוסן, שאול אלתר, דני פלג

אשדות יעקב איחוד

הנדון: הבעת תודה והערכה

שלום חברים,

מזה שנים ארוכות קיימים בינינו קשרים הדוקים מאד בכל הנוגע לנושא האבל והקבורה. בימים אלה, עם סיום ימי האבל והשבעה על חברנו **אורי אפרת** ז"ל אשר נפטר באופן פתאומי ומפתיע ונקבר בערב ליל הסדר ראיתי לנכון לעצור לרגע ולומר – תודה.

תודה גדולה לכם!

שנים רבות שאני מובילה את נושא האבלות והקבורה באשדות המאוחד ותמיד יודעת שיש לי על מי לסמוך, מי שיהיה שם איתי בכל יום, בכל שעה, בכל מזג אוויר ובכל הרצונות והצרכים המשתנים.

תודה לכם על העזרה, שותפות וחברות.

יונה ונטורה

ועדת אבלות אשדות מאוחד

כ"ז אייר תרצ"ז	8.5.1937	יוסף	כ"ץ
ז' סיון תרצ"ח	6.5.1938	דבורה	זלקינד
כ' אייר ת"ש	28.5.1940	שמעון	רוזנבאום
כ"א אייר ת"ש	29.5.1940	ראובן	סברייזנסקי
י"ג סיון תש"ה	25.5.1945	ראובן	קנדה
ג' אייר תש"ח	12.5.1948	שלמה	בירקנפלד
ט' אייר תש"ח	18.5.1948	יצחק	לביא
י"א אייר תשי"א	12.5.1951	שלמה	שריקי
ג' סיון תשכ"א	18.5.1961	בובה	לרנר
ד' אייר תשכ"ב	8.5.1962	אורית	הראל
כ"ז אייר תשכ"ט	15.5.1969	אסתר	יעקובסון
כ"ד באייר תשל"ג	26.5.1973	שרה	גלי
י"ט באייר תשל"ו	19.5.1976	מרים	טפר
כ"א אייר תשל"ו	21.5.1976	מרים	פלג
כ"ז אייר תשל"ז	16.5.1977	ראובן	נגלר
י"ח באייר תשל"ט	15.5.1979	יוסף	עודד
י' באייר תשמ"ב	3.5.1982	חנה	ספיר
י"ד אייר תשמ"ב	7.5.1982	מרים	היימן
כ' ניסן תשמ"ט	5.5.1989	יעקב	לוזי
כ' סיון תשנ"ט	4.5.1999	גמליאל	בעבור
א' אייר תש"ס	6.5.2000	פרידה	גולדברג
י"ב אייר תש"ס	17.5.2000	משה	מלמוד
כ"ח ניסן תשס"ה	7.5.2005	בוניה	זק
י"ד אייר תשס"ה	22.5.2005	נוח	כהן
י"ב אייר תשע"ב	4.5.2012	מוינה	דוד
כ"ה אייר תשע"ח	10.5.2018	אביגיל	בן נאים
כ"ו אייר תש"פ	20.05.2020	יהודה	נחמד
ט' בסיון, תשפ"א	20.05.2021	תמר	מעין

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

זכרון מלחמתי צורב עמליה

נצרת עבר קרוב מאוד לבית וכל אוטובוס או משאית או אפילו ג'יפ, ראינו ושמענו בעוברו. בכל פעם שנשמע קול של משאית או ג'יפ מתקרב, היתה מאירה הקטנה רצה לגדר בשמחה ואומרת: עכשיו אבא שלי יגיע!!! ואני שומעת ולבי מתפקע מצער, כי אני מבינה ויודעת שאבא שלה - הדוד אריה-הגיבור שלי האהוב- כבר לא יגיע לעולם ומתאפקת לא לבכות ולא לפלוט דבר חס וחלילה ליד מאירה הפעוטה- מחזה קורע-לב. לימים הסתבר שהדודה מלכה התקשתה לפרנס את עצמה ואת בתה הקטנה, כי עדיין אין פעוטונים וצהרונים, וגם משרד הבטחון וצה"ל עוד לא הפנימו ולא נחקקו חוקים עבור אלמנות ויתומים של חללי צה"ל.

באחד הימים אבא קנה לנו רדיו שבכל פעם שהשמיעו בו את השיר "בערבות הנגב מתנוצץ הטל, בערבות הנגב איש מגן נפל..." הייתי מתחילה לבכות והתקשיתי להפסיק. הייתי בטוחה שהשיר נכתב לזכרו של הדוד אריה, הגיבור האהוב שלי. רק כשכבר היה לי אטלס ובו מפת ארצנו, הבנתי שלטרון היא לא בנגב אלא יותר קרובה לירושלים. הייתי חושבת על מאירה הקטנה, שלא רק שאבא שלה נהרג ולא יחזור, עכשיו היא רואה את אמא שלה רק לעיתים רחוקות, כי היא עובדת קשה לפרנסתה, ואז הברירה הייתה שמאירה תהיה ילדת-חוץ בקבוץ בית-אורן אשר בכרמל.

סוף בעמוד הבא

כשפרצה מלחמת השחרור אבא היה חבר ב"הגנה" והמון ימים לא היה בבית. זוכרת שהגיע לחופשה קצרה שהוא קרא לה "הפוגה" והכי משמח שקיבל רובה ציכי ויוכל ממש להלחם. הוא סיפר לאמא איך הפלמ"חניקים כבשו את מצודת נְפִי-יוֹשֶׁעַ. למחרת הראה לי אבא איך מחזיקים את הרובה, איך מכניסים את חמשת הכדורים הראשונים ומכוונים למטרה, ואמא כל הזמן היתה מודאגת שמא ייפלט כדור והצריך שלנו יעלה באש... ואבא הבטיח לה שהוא שומר על כל כללי הבטיחות והכל יהיה בסדר.

אבא חזר מהמלחמה בריא והתחיל בשיפוצים וסידורים שלא היו בבית הערבי שגרנו בו קודם. הוא חצב בקירות תעלות לקווי חשמל. חפר בחצר בור ספיגה עבור שירותים = מקלחת ובית שימוש שיהיו בתוך הבית וכמובן כוור למטבח, הוא שתל שדרה של עצים "פרושי טויה" מהכביש אל תוך החצר (כניסה מפוארת) ושני שתילי גפן משני צידי הדלת הראשית, שצמחו והשתרגו על הגג השטוח. הוא הפך בקלשון את אדמת החצר הענקית, כדי לשתול ולזרוע ירקות למאכל.

... אז קרה הנורא מכל. קראו לי בשקט להכנס הביתה ולהקשיב לידיעה נוראה שהדוד אריה הגיבור נהרג באחד מקרבות לטרון הרחוקה! אבל, השביעו אותי, עמלינקה רק לך אנחנו מספרים את זה, כי את כבר גדולה ונבונה. זה סוד גדול ואסור לך לספר לאף אחד, בוודאי לא למאירה הקטנה הבת של הדוד אריה ז"ל והדודה מלכה, היא עוד קטנה, אפילו יותר מנילי שלנו, והיא לא יכולה להבין את זה.

אני, הגדולה והנבונה, הייתי בסה"כ בת 8 (כתה ב'). יום אחד הגיעה אלינו הדודה מלכה עם בתה הפעוטה מאירה היתומה. זוכרת שביקשו שנצא לשחק בחצר הקדמית ולא בגינה שהיתה בחצר האחורית. יצאתי עם נילי אחותי ומאירה הקטנה לחצר המגודרת ושיחקנו. מכיוון שהכביש הראשי חיפה-

זכרון מלחמתי צורב – סוף

אצלנו בחצר...

גיזום וכריתת עצים מסוכנים באשדות

ביום שני 25.4.22 החלה כריתת וגיזום עצים מסוכנים בחצר של אשדות יעקב איחוד העבודה נעשית על פי המלצה של אגרונום מוסמך שעשה סקר עצים ונתן את המלצותיו ואנו מחוייבים לעבוד על פי ההמלצות, וכך גם קיבלנו אישור מפקיד היערות במשרד החקלאות.

היום הראשון הוקדש לאיזור בתי הילדים ובהמשך נעבוד לפי הסדר.

חשוב לציין שיש עוד עצים (מסומנים באיקס אדום) שייגזמו בהמשך, אבל קודם כל עובדים בהתאם לסקר.

כל עץ שרוצים לעקור מחוייב באישור כריתה!

לגבי עבודות נוספות בנוי - אני מזמין את כולם לדבר איתי ולשלוח תמונות אני מבטיח שהכל נרשם ויטופל - גם אם לא באותו רגע.

מכיוון שאני רושם את הכל, מספיק להגיד לי פעם אחת! ואני אטפל בזה.

גל מלמוד - מנהל חצר

ואגב, אחד העצים שנכרת בחלקו (השמאלי בתמונה), הוא סיסם הודי, הסמוך לבניין המתפרות לשעבר, שעל צמרתו חנו דרך קבע בשעות הלילה מספר טווסים זכרים משמנא וסלטא של הלהקה, שהפכו באחת להומלסים, וכעת יאלצו לחפש משכן חדש...

(א.ר.).

כשבגרתי והזדקנתי נשארה לי שאלה שעליה עדיין לא קיבלתי תשובה שתניח את דעתי והיא, מה חשבו אז המבוגרים והפסיכולוגים, וכמה זמן אפשר לא לספר לילד שאבא שלו מת ולא יחזור. ואז נזכרתי בספר "הביתה" של אסף ענברי שמספר על מותם של ההורים במשפחת זהרהרי מאפיקים, שנהרגו באסון מעגן. כל הקיבוץ ידע על האסון אבל לילדים שלהם לא סיפרו. ואז חדרה אלי התודעה, והבנתי שזו היתה כנראה רוח התקופה.

חג שמח,

עמליה דיין בת ארי

אוי ל-בושה

אבנרון

תמונות אלה תועדו בשבת האחרונה במועדון חברת הילדים (לשעבר) הפתוח לרווחה מכל דלת. התיעוד שמופיע על חזית המקרר (שפועל, מי משלם?) הן תמונות מגנט משנת 2019! בסמוך אליו יש 'קולר' במצב עבודה מצויין (אפשר להעביר למתקני המשחקים?) ואפילו מיקורגל שידע ימים יפים. על השיש והרצפה ערמות של ציוד: שפע דטרגנטים לסוגיהם, בקבוקים, ניילונים ואשפה מתגוללת. בית הכסא מוזנח מחוסר שימוש. שיירי טואלט זרוקים על הרצפה ועוד ועוד. אין טעם לפרט.

מועדון 'כישורי חיים' (אף הוא לשעבר?) המצוי בסמוך, גם כן פתוח לרווחה ונטוש לעייפה, אך שם לפחות משהו דאג לנתק את זרם החשמל... המתחם מלא כורסאות, חלקן במצב מצוי, שנתרמו עבור כישורי חיים על ידי אנשים טובים. על אחד הקירות כתוב בכחול: "תודה על תקופה קצרה אך מדהימה" ואפילו תמונה משותפת של 'הכישורים'. אין הרבה מה להוסיף... ראוי שנציגי המוסדות הנבחרים שלנו, יסיירו מעת לעת באותם מתחמים נטושים ואולי ימצא להם שימוש הולם...

במלאות שנה לפטירת חגי ברון ז"ל

"אנחנו כל הזמן בתהליך של געגוע
וכל הזמן בתהליך של החמצה
צריך לשמור על איזון קבוע
בין מה שאין לנו
למה שנמצא
לבחור לצמוח גם מתוך החושך
לזכור שהכאב הוא לעולם
ולדעת שיש דרך גם ממקום של חוסר
לחיות את החיים במלואם"

על פי רונה רמון ז"ל

השנה הבנו יותר מתמיד עד כמה המילים של
רונה רמון מדויקות. למדנו ואנחנו עדיין
לומדים בשנה שחלפה לחיות את החיים
בלעדיך וזה לא פשוט לכולנו. האבל והגעגוע
הפרטי שלנו משתלב ומתעצם באבל והגעגוע
הציבורי שמלווה את כל המדינה בימים אלו
שבין ימי הזיכרון.

אני מוצאת את עצמי חושבת עליך מדי יום,
מרגישה את חסרונך בשמחות ובמפגשים
המשפחתיים, חושבת כמה הייתי שמחה
לשתף אותך בחוויות שאנחנו חווים, לספר
לך על מוזיאון חדש שנפתח או על מסלול
טיול חדש שנחנך בארץ.

הבנו בשנה שחלפה מאז לכתך שהיית עוגן
לנו ולעוד רבים אחרים שהגיעו היום.
נמצאים כאן איתנו המשפחה והחברים
ממעגלי החיים השונים שליוו אותך במהלך
החיים והם איתנו לאורך כל השנה.
הסיפורים והתמיכה שקיבלנו מכל עבר
המחישו לנו עד כמה היית משמעותי
למשפחתך ולחברך. בדרכך המיוחדת נגעת
בחיך באנשים רבים כל כך.

אנשים רבים פוגשים את אמא ואותנו
ומספרים לנו כמה אתה חסר – בשבילי
הקיבוץ, בטיולי החברים, בקבוצות
המטיילים אותם ליווית לאורך השנים. הבנו
איזו זכות הייתה לנו שהיית אבא שלנו.

בעידן הדיגיטלי, אנחנו משאירים אחרינו
חותם ברשת גם הרבה אחרי לכתנו.

לקראת האזכרה כתבתי את שמך ב"גוגל" על
מנת לבדוק מה יעלה בחיפוש ומצאתי כמה
וכמה אזכורים, ביניהם הראיון שערכת עם
שאול ינאי בו אתה מספר על חיך (הראיון
נמצא ביוטיוב). בין השאר, מצאתי את
הפרסום באתר של נהרא על הסיורים
שהצעת לנופשים – שכותרתם (כמה סימלי)
"סיורים ברוח טובה".

הסיורים שהצעת כללו: מורשת קרב –
בעקבות לוחמים, סיור בעקבות ראשונים
ומשוררות, סיור בכוכב הירדן וסיור בעקבות
אלי כהן – המרגל שלנו בדמשק.

אני בטוחה כי רבים מהנוכחים איתנו היום
היו אתך באחד או יותר מהסיורים האלו.

נוספו על כך גם הסיורים הרבים שערכת
לקבוצות של תיירים מגרמניה שהגיעו לארץ,
סיורים שהפכו לשם דבר בין מדריכי קבוצות
אלו. גם מארגני הקבוצות בגרמניה התאבלו
על לכתך ושלחו לנו ניחומים.

במובן מסויים, הסיורים כולם נותנים תמונה
של מי שהיית – איש משפחה, אוהב אנשים,
חבר לנשק, אוהב הארץ – על שביליה
ואנשיה. זו גם התמונה שבחרנו לשים על
מצבתך. תמונה שנטע צילמה באחד
מהטיולים המשותפים שלכם ומעיין הצליחה
בכשרון רב להעביר אותה לתמונה שתחקק
על מצבתך. כך בחיך, כך בתמונה וכך
במורשתך, אתה ממשיך לפזר אהבה.

השיר של רמי קלינשטיין – אנשים טובים –
(שנכתב במשותף על ידי רמי קלינשטיין,
גפני בן ציון ונעם חורב) מבטא היטב את
תחושותינו.

לא צריך לחפש מלאכים בשמיים
הם מתהלכים בינינו, על פני האדמה
נוגעים בקצה העצב, מסתירים את הכנפיים
נושאים על גביהם תרמילים של נחמה

הם יודעים להגיע בדיוק בזמן
לרדת בזהירות במדרגות האפלות
להרים שם את המתג, לצבוע בלבן
לפתוח במבט את הדלתות הנעולות

המשך בעמוד הבא

חגי ברוך ז"ל

חוונו את התהליך הזה איתך בטיולים בנהריה, עיר ילדותך, בחידוש המצבה על קברו של אביך בנהריה חודשים ספורים לפני פטירתך (מצבה אותה לא זכית לראות אלא בתמונות), בשיחות ובמפגשים עם חבריך מהצבא, בחיפוש המשותף עם אמא אחרי קורות הגביע בטורניר הכדורסל על שם אחיה יוחאי ז"ל, ובטיול השורשים שעשינו ביחד, אני אתה ועידו להמבורג שבגרמניה, להתחקות אחר שורשי המשפחה של אביך, אריה.

לא היית איש של כתיבה, אלא בעיקר של סיפורים בעל פה.

כאשר חזרנו מהמסע המשותף להמבורג היה חשוב לך לתעד בכתב את המסע והדברים שמצאנו שם. למסמך שכתבת קראת: "המסע אל הבלתי נודע" - הספור אודות החיפוש אחר בית אבי אריה ברוך ז"ל ומשפחתו ובו כתבת בפתח הדבר:

"שנים רבות לא העזתי לנסות ולתת לעצמי תשובה לשאלה: מי הייתה משפחתו של אבי ומה עלה בגורלה?"

בשנים האחרונות הופעל עלי לחץ ע"י משפחתי לעשות זאת, כל עוד אני יכול וניתן למצוא תשובות לבלתי ידוע. "

הודית לאמא ולכל שאר המשפחה על הדחיפה שנתנו לך לעשות את המסע הזה, ולעידו, נכדך, שהצטרף אלינו למסע כתבת:

"אני מקווה עידו, כי תדע להעריך שלעבר המשפחה יש ערך וחשיבות וכי במסע זה גילית היכן טמונים שורשי/ שורשיך. "

זה חלק מצוואתך ומורשתך ואנחנו ממשיכים אותה. מתגעגעים אליך מאד.

כתבה: חמוטל

אנשים טובים, נשארו עוד אנשים טובים גם כשהשמיים עניים בכוכבים הם ילחו אליך יד, הם יגיעו במיוחד להזכיר לך שיש עוד טוב בעולם הם יגיעו אם רק תאמין שהם שם לא צריך לחפש מלאכים בשמיים הם מתהלכים בינינו, ביני ובינך הם יודעים איך לרפא גם בכוח העיניים להוביל את הכאב אל שדות השכחה

אנשים טובים, נשארו עוד אנשים טובים גם כשהשמיים עניים בכוכבים הם ילחו אליך יד, הם יגיעו במיוחד להזכיר לך שיש עוד טוב בעולם הם יגיעו אם רק תאמין שהם שם תזכור שיש עוד טוב בעולם הם יגיעו אם רק תאמין שהם שם

ואם אלוהים נגע לך בראש ואם הלב הזה שלך עוד לא התעורר ברגע הנכון, תדע מבלי לחשוש להיות מלאך כזה בשביל מישהו אחר

מקומה של המשפחה בחייך ובחינו היה ועודנו מרכזי וחשוב והתחדד עוד יותר עם לכתך.

כאשר עשינו סדר במסמכים הרבים שאספת לאורך כל חייך גילינו כיצד אספת ושמרת לאורך כל השנים את הזכרונות המשפחתיים. כל תמונה, מכתב, פתק, ברכה, מחברת, או תעודה של מי מאתנו מיינת ושמרת בסדר מופתי. הבנו עד כמה היה חשוב לך לראות אותנו צומחים, מתפתחים וגדלים להיות אנשים טובים. הבנו כמה המשפחה היוותה עוגן מרכזי עבורך וכמה אתה היית עוגן מרכזי עבורנו.

שנים רבות העדפת להסתכל רק קדימה והתמקדת בבניית התא המשפחתי שלך. פחדת לגעת בעבר. בשנים האחרונות, כאשר בגרנו כולנו, העזת לחזור וללמוד את שורשיך ועסקת רבות בסגירת מעגלים. היה חשוב לך לגלות חלקים לא פתורים בהיסטוריה המשפחתית שלך (והיו לא מעט שכאלו).

מי ומה באשדות

שבצדדים שוקעים בהתמדה ומחייבים זהירות מירבית. גם לאורך נתיבים אחרים במשק, כמעט כולם, המצב אינו טוב בהרבה, צריך לזכור שרוב נתיבי התחבורה הפנימיים שלנו נסללו לפני עשורים והם אינם מותאמים לנפח התנועה, שרק עולה בהתמדה, ולכן נדרשת עבודה יסודית וקפדנית, שאם לא כן, התשתיות יכזיבו. האם יש ביכולתנו לממן זאת במיסינו הדלים ובמעט עזרה מבחוץ? ספק גדול.

עונת השריפות בפתח ולמען הסר ספק הוכשרו במורדות סירין לאורך כביש 90 דרכי אש רחבות למנוע מעבר של הלהבות. בתקווה שיעזור. סנונית ראשונה של אש ראינו לא מכבר באתר הפסולת 'חגלי', שם פרצה אש מתוך אחת המטמנות שכובתה די מהר.

המשך בעמוד הבא

כמה תמימים היינו - את התמונה הנפלאה הזו צילם ידידנו הצנחן **מתי עמלי**, בן אשדות יעקב, זמן קצר אחרי מלחמת ששת הימים. "מיד בתום המלחמה", מתאר מתי, "ישבה פלוגה ב' מגדוד 890 במרחב א-טור-אבו רודס שבסיני, מקיימת סיורי נוכחות בשטח, כולל למנוזר סנטה קטרינה. תוך כדי הפעילות העליתי לגג שדה התעופה הנטוש בא-טור, את אחד מחברי למחזור (שלמה בן דוד, בן קיבוץ אושה, היום חי ברגבה) נתתי לו את העוזי שלי, ויונה מהמצאי הטבעי שחי במקום, והנצחתיו במצלמת הרפלקס שלי. לימים קישטה התמונה את עמוד השער של שבועון הקיבוץ הדתי ואף הוצגה במספר תערוכות. "לצערי" אומר עמלי "השאירה שבוטאה בתמונה, כי תם עידן המלחמות התבדתה מהר מדי". לפני כחצי שנה נפגשו בן-דוד (שהפך למגיד מילואים), עמלי המ"פ וחבריהם לפלוגה, בכנס שהתקיים בקיבוץ נען, שם פגשו בן מחזור נוסף- שאול מופז (לימים הרמטכ"ל).

הכבישים הפנימיים שלנו רצופים בורות/מהמורות/ מכתשים- כל ההגדרות תקפות. נכון שסימנו את חלקם באדום (שכבר נמחק) וגל מנהל החצר מבטיח שבקרוב יתוקנו, אלא שסימון אינו הפתרון. בולט לרעה הוא קטע הכביש המערבי שבין דוכן הפלאפל באיחוד לבית אילי במאוחד, שם בנוסף לבורות שעל בכביש הצר, השוליים הרכים

מי ומה - המשך...

אומרים שהראש היהודי ממציא לנו פטנטים, אז כיצד זה בעידן שאנשים טסים לחלל החיצון, על חשבונם התפוח, טרם נמצא פתרון לדגלי ישראל (תוצרת סין) כדי שלא יסתובבו סביב צירם ו/או ינועו על הברזל קדימה ואחורה בכל משב רוח. מי שיש לו רעיון יצירתי בנדון, מוזמן לכתוב לנו.

פריחת עצי הטבבויה שוברת שיאים, וזה בולט בעיקר בדשא של דובי שושני. טבבויה 'סנטה ברברה', זה שמו הרשמי של העץ שמוצאו מדרום אמריקה. משיר את עליו בסוף החורף לפני הפריחה, ואז בחודשים מרץ - אפריל העץ מתכסה בפריחה מדהימה ובולטת כשהוא ללא עלים. הפרחים דמויי משפך ערוכים באשכולות, צבע הפרח ורוד כהה ובלוע המשפך כתם בצבע צהוב. הפריחה נמשכת כשישה שבועות ולאחריה מתפתח פרי מוארך סרגלי, אופייני למשפחת הביגונוניים.

בתקופתה של תמי להב ככובסת (דור שני) היה נהוג לסגור באחד מימות השבוע את חדר השלכת הכביסה כדי לנקות וכו'. לאחרונה חזרו הדלתות למצב של סגירה ואף נתלו שלטים המבקשים להקפיד על כך. זה לא בגלל הקורונה, מסבירה **טלי גורן**, אלא משום שחתולים, שהם חיה מוגנת, נוהגים להכנס לתאים, שם מוצאים סביבה חמימה ואוהדת, ולהתנחל, בעיקר בחורף. הבעיה היחידה היא שהדלתות אינן מתואמות עם זו, והנעתן כרוכה במאמץ לא קטן.

ביום סדר הפסח, ליוונו למנוחת עולמים את אורי אפרת (71) מאשדות מאוחד. שנפטר באופן פתאומי. על אף ההתראה הקצרה והקרבה לפסח, הגיעו ללווייה מאות בני אדם מכל רחבי העמק, שאורי עבורם היה לא רק קב"ט המועצה לאורך עשרות שנים, אלא חבר, ידיד ואיש רעים להתרועע. יהי זכרו ברוך.

מי ומה - המשך...

ואפיקים. "היתה אוירה ספורטיבית ותומכת", מסכם אורן, "ניפגש בשנה הבאה בכוחות משותפים". בנוסף, נטלה חלק בתחרות, לראשונה בהיסטוריה, קבוצת בת עשרים אמהות משני האשדותים בהנהגתו של אילן אליהו.

קבוצת האמהות כללה את: סיון רוביו, רויטל דהאן, מיה בנבנישתי, אושר בן פורת, ליטל פרנקנשטיין, חנה מידלר, מלאני ינקוביץ, ימימה אברקוביץ, כנרת ביטון, מאיה אלתר, נוגה פרישקולניק, שי אורבך, יעל אלתר, כרמל בן דוד גנץ, ענת שלם, ליהי אזור, לילך אזבל, הילה חן, תמי עמרני ואירית גידו.

קבוצת הרצים כללה את: נווה בן שטרית, איילה עמיאל, ליעוז גולן, מייגן שילדס, גירד ברמן, רות מידלר, גיא כרמל, איתן אורבך, דותן אלתר, איתי לוצטי, דרור נגר מילר, יונתן שטרית, קטיה קיים, אלעד סממה, אסתר ואקנין, נועה לוי, אביגיל עידו, יונתן שטיינדל, דני בארי ושרון שוחט.

אילן אליהו ובנו עמית

סוף בעמוד הבא

חידוש בקציר העומר. לאחר עשרות שנים של בדלנות, התקיים השנה טקס משותף לשני האשדותים. חידוש מרענן נוסף, היה לראות בין הקוצרים גם את בנות המין היפה (ובהן איסי). הפתרוניים לפרנסי הטקס, מדוע התעקשו על קיומו על מדרכה צרה ליד דוכן הפלאפל, מוסתר בחלקו מעיני הקהל, במקום על שדה השלפים הקצור ורחב הידיים?

"מרוץ העצמאות 2022 היה מוצלח ומהנה ביותר" אומר **אורן ברגר** מנהל קבוצת הריצה של אשדות איחוד. עשינו מאמצים גדולים להרכיב נבחרת תחרותית בזכות שיתוף פעולה של **ליבי גולן**, **שי אורבך**, **מיכל פרידר ואנוכי**. בשבת בצהריים, אחת הרצות עידכנה שהיא חולה, ולכן רצנו במקצה העממי. סך הכל נטלו חלק במפעל כ-19 קבוצות מתוכן ארבע בתחרותי, בהן אשדות מאוחד בראשות **אילן אליהו**, ובהשתתפות **אשתו שרון** ו**שלושת ילדיו: עמית, עידן ועפרי**, שסיימו במקום השלישי, אחרי דגניה ב'

מי ומה - המשך...

פסח תשפ"ב נחוג ברוב עם וקהל, בניצוחה של שרה שרון, שהלהיבה את הקהל – היה שמח! שמח מאד! חדר האוכל קושט עם הבאטיקים של 12 שבטי ישראל – איתם אנו חוגגים כבר משנות השבעים... ועליהם שומרת בקנאות רבה **סמדר ינאי**. עוד על הסדר – בעלון זה!

ערב יום העצמאות

בכיכר העיר תחת שמי האש
של תופת חגיגית, לחשת לי בצעקה
אני עוזב אותך היום
אין לי אהבה אחרת
אף אחת לא מחכה לי בסיבוב
אני הולך ממך
כבר לא יכול לשאת את שנינו במסע הזה
אני הולך

בערב יום העצמאות

בלב הרחובות העמוסים באלף פטישים
וקול משרוקיות אני צעדתי
עם הפטיש הילדתי
ביד שלא אוחזת בידך
בגוף שבי נלעג בתוך ההמולה
אני צועדת אל הבית
שהותרת לי באמצע החגיגה

נורות החג נרדמו על העצים
בשמיים התעוררו הכוכבים הרגילים
זמן אחד בודד
שנים של היסוסים
הוא לא יחזור בחזרה

בערב יום העצמאות

על לוח מודעות צפוף קראתי שיר כתוב בטוש
הדמעות שטפו את המילים
והפטיש הילדתי
ביד שלא אוחזת בידך
בגוף שבי נלעג בתוך ההמולה
אני צועדת אל הבית
שהותרת לי באמצע החגיגה

איתן גלס

עלון 1578

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק, צילום שער – עמוס גל
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

מאיה אלטר מקבוצת האמהות

לא רק בנסופה נחנך מכון חליבה חדש ומודרני. גם אצל שכנינו באשדות מאוחד נחנך לא מכבר מכון חדש של חברת אפימילק. מאברוק לשכנים. גיא פרישקולניק הוא המנהל ואיציק גל (72) המקצוען הוא היונקאי שמסירותו לא יודעת גבולות זוכה להערכה רבה מצד כולם.